

Problematika spadající pod syndrom CAN - zejména je-li pachatelem rodič dítěte - je velmi závažným společenským selháním. Rovněž tento druh násilí má pro dítě, které je na svých rodičích emocionálně i materiálně závislé, důsledky, které si nese dál životem.

V práci jsem čerpala ze studia odborné literatury, jež mi pomohla hlouběji proniknout do dané problematiky a pochopit patologické jevy, které ji doprovázejí.

Vycházela jsem z potřeby účinné pomoci dětským obětem syndromu CAN, s vyzvednutím faktu, že separace dítěte od rodičů není vždy tím nejlepším řešením. Rovněž jsem se zaměřila na nutnost vzájemně sladěné, interdisciplinární a koordinované spolupráce, jako preventivního faktoru podílejícího se na snížení rizika systémového týrání dítěte. Vše výš uvedené jsem prakticky ukázala na zvolených kasuistikách.

Přínos práce spočívá v sumarizaci (a návrzích možných řešení) závažných nedostatků a problémových oblastí, jež se na poli ochrany práv a zájmů dítěte vyskytují a v metodickém popsání sociální práce s rodinou metodou sanace, na českém poli relativně nové oblasti, která může být jak cestou prevence výskytu syndromu CAN, tak i cestou následné úspěšné pomoci.

V práci jsem dospěla jsem k následujícím základním nedostatkům v péči o děti ohrožené syndromem CAN: je nutná změna (spíše však vybudování nového a integrovaného) systému sociální práce v České Republice vycházející z práva dítěte na rodinný život, je třeba sjednotit danou problematiku pod jeden kompetentní orgán, zajistit efektivní spolupráci státního a nestátního sektoru a rozvoj služeb na podporu rodinného fungování, k odejmutí dítěte z rodiny by mělo dojít jen na základě společného rozhodnutí různých odborníků a sociální pracovníci by měli povinně absolvovat koncepční celoživotní vzdělávání a pravidelnou supervizi.